

Může to tentokrát Marine dokázat?

Autor: Guillaume Durocher

Tentokrát už je to vážně naostro!

Počátkem roku pronikly do francouzských médií výsledky **vysoce utajovaného průzkumu**, podle něhož by v případě volby mezi nacionalistickou lídryní Marine Le Penovou a obnošeným globalistickým prezidentem Emmanuelem Macronem 48 % Francouzů upřednostnilo v čele země právě Marine. Ta nikdy předtím nestála podle věrohodných zpráv takto na dosah vítězství. Podle autorů průzkumu se do této pozice dostala díky tomu, že se jí povedlo naklonit si asi třetinu středopravých voličů, v kombinaci s masovým zdržením se levicových voličů, kteří by normálně hlasovali pro Macrona jako „záštitu proti nástupu fašismu“.

Není úplně snadné odhadnout, nakolik se jedná o přesné zachycení nálad veřejnosti. Podrobné výsledky výzkumu ostatně dosud veřejně známy nejsou a míra chybovosti u předpovědí výsledků druhého kola prezidentských voleb bývá značná. Výzkum z června 2020 vyčíslil při podobném scénáři šance Le Penové a Macrona v poměru 45:55. Le Penová by tak sice odešla poražena, ale mnohem menším rozdílem než ve skutečnosti: v roce 2017 získala neuspokojivých 33,9 %. Snad lze její zlepšování skutečně lze vysvětlit tím, co list *Le Monde* nazývá „**permanentní normalizací**“ – neustále obrušuje hrany svého diskurzu a usilovně vysílá signály, které jí mají učinit „prezidentštější“ v očích mediálního mainstreamu i lekavých středopravých voličů (typicky třeba důchodci nebo buržoazní katolíci znepokojení afro-islamizací, ale současně se obávající možné nestability a neschopnosti Le Penové v prezidentském úřadu, především v hospodářství).

Blízký poradce a švagr Le Penové Philippe Olivier k tomu říká: „Doba detoxifikace skončila, teď nastává čas ‚prezidentifikace‘.“

Mezi tyto kroky na cestě k normalizaci patří třeba pochvalná vyjádření o Charlesi de Gaulleovi (který se **starému pánovi Le Penovi** hnusí jako zrádce milionu Evropanů, předhozených napospas krvežíznivým radikálům ve francouzském Alžírsku), připomínka obětí Vel d'Hiv, souhlasné přitakávání médiím, že „**velká výměna**“ je nepodložená konspirační smyšlenka a pouze částečná podpora s výhradami **pronásledované skupině Generace identity** z titulu obrany svobody slova.

Dalším dokladem snah Marine vymanit se z „krajně pravicového“ ghetta a spojit síly se systémovou pravicí budiž i sestavování kandidátek: hned ve třech regionech není na prvním místě „lístku“ jejího Národního sdružení (NS – Rassemblement National, dříve Front National) člen strany, ale osobnosti zvenčí: ekologický esejista Hervé Juvin a konzervativní politici Jean-Paul Garaud a Thierry Mariani.

Le Penová ustoupila také od volání po omezení volného pohybu uvnitř **Schengenského prostoru** – stačilo by jí, aby na francouzských hranicích kontrolovali jen lidi ze zemí mimo Evropskou unii (i když není jasné, jak by se to provádělo). Úvahy o opuštění eura a návratu k franku jsou dávnou minulostí. V nedávném sloupku pro *L'Opinion*, patrně pro ni anonymně napsaného vysoce postaveným úředníkem, příznivcem NS, pak Le Penová označuje svědomité splácení národního dluhu za otázku cti a morálky.

Při debatě s ministrem vnitra Géraldem Darmaninem se macronista dokonce odhodlal k výpadům proti Le Penové zprava: „Vy jste vlastně teď ta měkosrdcatá.“ A Le Penová dnes skutečně velice pozorně rozlišuje mezi islámem a **islamismem**. Islám je prý „náboženství jako každé jiné“ a ve Francii má své místo a svou pověstnou „krajně pravicovou“ tvrdou rétoriku si tak vyhrazuje hlavně pro neschopnost vlády vypořádat se s „islamismem“.

Nabízí se tak dvojí otázka: „Má Le Penová šanci skutečně zvítězit?“, ale hlavně „Prospělo by v této fázi její vítězství vůbec ještě něčemu?“ Z čistě taktického hlediska jsem nucen i přes nejrůznější námitky nacionalistického disentu uznat, že obecně vzato to Marine Le Penová koná správně. Ano, její způsobné přijetí zásad mediální drezúry je nechutné a hanebné. Jestliže to ale někdo myslí s vítězstvím ve volbách skutečně vážně, nezůstává s ohledem na nastavení volebního systému příliš jiných alternativ.

Francie nemá systém poměrného zastoupení jako Itálie, kde se nacionalistům vyplatí omezit se na oslovení jen části voličstva – vítěz zde bere vše. Nemůžete si tak dovolit odcizit si 51 % voličstva, i kdyby díky tomu 25 % lidí za vámi šlo klidně i do pekla.

Francouzský systém ale není tak ostře bipolární jako ten americký, kde si mohl **Donald Trump** zajistit vítězství tak, že nejprve ovládl mainstreamovou konzervativní stranu, aby teprve potom zformuloval poselství, které oslovilo skoro polovinu voličů. Le Penová se nesnaží převzít kontrolu nad konzervativní stranou, ale proměnit své historicky opoziční nacionalisty na vládní stranu.

Dá se průzkumům věřit? V první řadě bychom měli brát s rezervou vše, co se v médiích objeví. Vždyť ta jsou živa díky senzacionalismu kulturní nevěstky. Navíc si už dlouhá desetiletí s Le Penovými pěstují symbiotický vztah lásky/nenávisti: na jedné straně jim popřávají sluchu a dráždivě si pohrávají s možností blahodárného/hrozivého nacionalistického triumfu (sledovanost!), na té druhé je pak hanobí a očerňují v duchu své domnělé role ochránců morálky. Říkejte tomu třeba čtyřicet let podivné koketerie.

Osobně jsem k šancím Marine Le Penové skeptický, mohu se ale pochopitelně mýlit. Chutě francouzského elektorátu jsou obecně vzato vysoce stabilní a „značka“ Le Penová/NS (bývalá FN) je velmi dobře známá a zavedená. Nenapadá mě ale nic, co by se v posledních pěti letech (oproti předchozím 40) změnilo natolik, aby to přesvědčilo potřebný počet voličů. Ale opakuji, nejsem jedním z kdysi apolitických *gilet-jaune* plebejů ani buržoazní katolický důchodce. Třeba jsou některé z těchto skupin dnes Le Penové opravdu otevřenější a část levice skutečně cítí natolik silné znechucení Macronem, že pro něj nebudou hlasovat ani jako zkřížení cesty „fašismu“. Příliš se mi tomu ale nechce věřit.

Více vypovídající nejspíš bude **dlouhodobé vedení** Le Penové v žebříčcích neoblíbenosti (negativně ji stabilně hodnotí mezi 47 a 51 % Francouzů). Nutno ovšem uznat, že převaha negativních postojů se snížila z 34 % v lednu 2020 na 26 % v únoru letošního roku.

A kdo ví, do dubna 2022 se toho může – nebo nemusí – udát hodně. Francouzská politika se přerodila ze stabilního systému dvou velkých stran na nepřehlednou ruletu, kde kterákoliv osobnost, jež dokáže v každých pět let daný okamžik urvat vítězství, bere vše. Celý systém se tak přizpůsobuje straně této osobnosti, bez nějaké systematické opozice. Do druhého kola se tak klidně může dostat krajně-levicový, zelený, socialistický, konzervativní, nacionalistický nebo centristicko-globalistický kandidát. A výsledek druhého kola nelze předvídat s větší mírou spolehlivosti.

Možná ještě důležitější je ale otázka, zda by triumf Le Penové vůbec něčemu prospěl. Druhá dekáda 21. století už dnes působí jako odlišná éra: opojná léta krize eurozóny i migrační krize, kdy bezradné ohánění se našich vlád na všechny strany budilo dojem, že celé liberálně-globalistické uspořádání by mohlo stát na pokraji zhroucení.

Po deziluzi z Brexitu i Trumpa jsou naše naděje ztlačeny na skromnější úroveň. Máme ovšem také dlouhodobě úspěšný příklad maďarského **Viktora Orbána**, jehož národně populistické vládě se dlouhodobě daří držet si i popularitu a dosahuje i jistých reálných, byť doposud nevelkých **demografických výsledků**, nebo italského **Mattea Salviniho**, jehož krátké působení ve funkci ministra vnitra mu vyneslo velkou oblibu mezi obyčejnými Italy. Salvini byl odstaven až parlamentními machinacemi někdejších populistů z Hnutí pěti hvězd.

Prezidentka Le Penová by ovšem musela volit své kroky s maximální opatrností. Značnou část jejího diskurzu lze popsat jako variaci na paleo-socialismus, protekcionismus a sterilně formalistický suverenismus. A byť některá cílená opatření mohou zafungovat, celkově francouzským pracujícím a spotřebitelům očekávané výsledky takřka jistě nezajistí. Velký dopad by měl návrat k franku, o kterém ale Le Penová už nemluví. Nezbyvá než doufat, že by

se alespoň politicky nevyčerpala na politicky neplodném, symbolickém „znovunabytí kontroly“ po britském vzoru

Produktivnější by byla inspirace Salvinim a Orbánem: zastavit ilegální imigraci, zásadně snížit legální neevropskou imigraci a reformovat kulturu v akademickém i mediálním prostředí v intencích **zemmourovské** obrany národního dědictví a svobody slova, tak jak se o to pokoušejí zejména v Polsku a Maďarsku.

Momentálně nelze říct, že by vláda NS měla nějaký soudržný program. Pokud lze vůbec hovořit o nějaké stranické ideologii, ze všeho nejvíc připomíná skoro dojemně starosvětský, republikánský, asimilacionistický francouzský občanský nacionalismus.

Počítejme také s tím, že by její vláda musela čelit masivní očerňovací kampani na pomezí sabotáže ze strany médií, soudů, kvazistátní „občanské společnosti“ a části byrokracie, stejně jako Trump. Jelikož je ale francouzský stát silnější a pevněji ovládaný exekutivou, nacházela by se pravděpodobně v pevnější pozici, těžko ale říct o kolik.

A tak zatímco francouzští levicoví karikaturisté horečnatě fantazírují o hrozící lepenovské totalitní diktatuře, Národní sdružení zcela postrádá revoluční program, s jehož pomocí by dokázalo zneutralizovat a poslat na (ne)zasloužený odpočinek nejhorší zrádcovské prvky státního aparátu.

V nejlepším případě by se **prezidentka Le Penová** podobně jako Salvini soustředila na hrstku pečlivě zvolených populárních témat jako legální i ilegální imigrace, kde by se otevřeně postavila a ideálně také rozdrtila protinárodní síly. Následně by mohla vítězství zkonsolidovat kulturními opatřeními (např. odstránit zpolitizovaná a zaujatá levicová média, „pedagogy“ a nevládní organizace od veřejných peněz).

Případně by vláda NS mohla napadnout těžce opevněné pozice establishmentu přímou demokracií, jako třeba referendem o imigraci nebo uzákoněním možnosti vypsání referenda z občanské iniciativy (RIC, klíčový požadavek **Žlutých vest**), to vše s jistým rizikem demokratické entropie.

Kdyby se povedlo vytvořit nový konsenzus, mohl by být národní režim dosti populární, stejně jako v Maďarsku. Jakkoliv to možná vykořeněné globalisty prosté identity nepřestává šokovat, většina lidí je ráda, když vláda stojí na jejich straně.

Z jiného soudku: Marine využila dlouhých měsíců epidemické uzávěry ke studiu chovu koček. Kdyby jí tak politika přece jen nevyšla, má v rukávu záložní plán.

Úvaha Guillaume Durochera **Présidente Le Pen: Can Marine Make It?** vyšla na stránkách *Unz Review* 3. března 2021.